



# Η Τέταρτη Δημοκρατία ως αίτημα

Χρήστος Κηπουρός



Εικόνες από τον Ελαιώνα της Αθήνας



## Η Τέταρτη Δημοκρατία ως αίτημα

### Α. Εισαγωγή,

1. Περιφερειών Πολίτες,
2. Ξεπεσμένοι Δημοκράτες,
3. Η Τρίτη εθnikοφροσύνη,

Copyright 2007

Χρήστος Κηπουρός

Μαυρομιχάλη 13

Διδυμότειχο

[xkipuros@otenet.gr](mailto:xkipuros@otenet.gr)

Εικόνα εξώφυλλου: Εικόνα Α. Σύνθεση Συγγραφέα. «Από τον Αιώνα του Παρθενώνα, στον αιώνα του Ελαιώνα».

Πηγή: τ. ΕΛΛΑΣ, Ν. Πολίτου, 1887 & Υ.Π.Ε.ΧΩ.ΔΕ.,

Εικ. οπισθόφυλλου: Χωρίς λόγια. Δύο καπυμπάρα, τα πλέον ευμεγέθη τρωκτικά,

Πηγή: Wikipedia, Ελεύθερη Εγκυκλοπαίδεια,



Εικόνα Εξώφυλλου,



Εικόνα Οπισθόφυλλου,



## Η Τέταρτη Δημοκρατία ως αίτημα

*Του πρώην Βουλευτή Έβρου Χρήστου Κηπουρού*

### A. Εισαγωγή

Ως ιδέες και θεσμικές προτάσεις η Τέταρτη Δημοκρατία έχει τεθεί αρκετές φορές έως σήμερα {1}. Καιρός ήταν λοιπόν να τεθεί και ως αίτημα. Τόσο ως Ιστορικό όσο και ως Πολιτικό. Άλλωστε είναι η ίδια η πραγματικότητα που αναδεικνύει τους λόγους που το θέτουν. Και οι οποίοι ούτε ένας είναι ούτε δύο. Είναι πολλοί. Η οικονομία του μύθου τους περιορίζει σε τρεις, όσα και τα μέρη της τριλογίας.

Η αρχή γίνεται με το «Περιφερειών Πολίτες». Ακολουθεί το κείμενο «Ξεπεσμένοι Δημοκράτες» και την τριλογία κλείνει «Η Τρίτη Εθνικοφροσύνη». Τη σειρά βέβαια αυτή δεν την επέβαλλε η επικαιρότητα. Είναι χρονολογική. Με αυτή γράφτηκαν, και με την

ίδια παρατίθενται στη συνέχεια. Μπορεί να επιβλήθηκε και από άλλους λόγους οι οποίοι θέτουν το αίτημα, όμως όπως και να έχουν τα πράγματα, εάν το πέρασμα από την έκφραση και τη μεταφορά μιας ανθρώπινης σκέψης και πολυετούς επεξεργασίας σε γραπτό σώμα αποτελεί ένα βήμα, το να γίνει αίτημα είναι νομίζω ένα επιπλέον βήμα.

Αν το πρώτο βήμα είναι το διανοητικό, το δεύτερο θα είναι το πολιτικό. Φαντάζεται όμως κανείς και τη χαρά την οποία θα κρύβουν μέσα τους τα επόμενα βήματα. Από το κτίσιμο της Πολιτικής προς την Τέταρτη Δημοκρατία, έως την σταδιακή αποδοχή από τους Πολίτες, από τους οποίους, όπως είναι παραδεκτό από όλους, κανένας δεν είναι ευχαριστημένος από κανέναν. Δεν θα μπορούσε άλλωστε να συμβαίνει κάτι το διαφορετικό με την υπαρκτή Πολιτική Αθήνα του Ελαιώνα και των Τηλεοπτικών όσο και Έντυπων Λιοσίων μετά των πολυάριθμων παρεπιδημούντων σμηνών εκ γλάρων.

Και ιδίως όταν έχει κανείς μπροστά του δύο εκ διαμέτρου αντίθετες εικόνες οι οποίες διαφέρουν όσο η ημέρα με την νύχτα και ακόμη περισσότερο. Από τη μια είναι η μουτζούρα του Ελαιώνα. Από την άλλη οι θαμπές εικόνες της αρχαίας Αθήνας, όπως αυτές υπάρχουν στον τόμο «ΕΛΛΑΣ», του Ν. Πολίτου, έκδοση 1887, που μαζί με τις προηγούμενες μπήκαν στο εξώφυλλο της παρούσας εργασίας.

Δεν ισχυρίζομαι ότι η Τέταρτη Δημοκρατία μπορεί ως δια μαγείας να μας πάει από το σήμα κατατεθέν της από δεκαετιών Ελλάδα του Ελαιώνα, στο κλασσικό ιερό τοπίο. Λέω απλά ότι είναι σε θέση να συμβάλλει στη δημιουργική επιστροφή στην ιστορική ιερότητα της Εκκλησίας του Δήμου. Λέω ότι επί χιλιάδες έτη δεν υπάρχει καλύτερος καμβάς από το Δημοκρατικό για νέες ζωγραφιές. Μια τέτοια ζωγραφιά εμπνέει η Τέταρτη Δημοκρατία. Ένας χάρτης που δείχνει το πώς να περάσουμε διαμέσου της τέχνης της Πολιτικής και της Δημοκρατίας, από την τέχνη του άσχημου και την κακοτεχνία, στην τέχνη του ωραίου και στην αισθητική.

---

*Σημείωση {1} Χρ. Κηπουρός, Τέταρτη Δημοκρατία, Συμβόλαιο με τις Περιφέρειες, 36η έκδοση. Η εργασία δημοσιεύεται στην ιστοσελίδα του Δημοκριτείου Πανεπιστημίου της Θράκης στην ηλεκτρονική διεύθυνση: <http://alex.eled.duth.gr/kipouros/>*

# Περιφερειών Πολίτες

Δυτική Μακεδονία

Ανατολική Μακεδονία και Θράκη

Κεντρική Μακεδονία

Ήπειρος

Θεσσαλία

Βόρειο

Αιγαίο

Νότιο Αιγαίο

Ιόνια

Ρούμελη

Αττική

Κρήτη

Πελοπόννησος

Μεσόγειος Θάλασσα

Χρήστος Κηπουρός



## 1. Περιφερειών Πολίτες

*Ναι μεν η Ιστορία σχετίζεται πολλαπλά με την Πόλη, και επόμενα την Πολιτική και τη Δημοκρατία, όμως και η τελευταία δεν μπορεί απλά να υπονοείται. Όπως το σκέτο «Έλληνας» δεν αρκεί, και συνοδεύεται από τη λέξη «Πολίτης» για να γίνει «Έλληνας Πολίτης», έτσι δεν αρκεί και το σκέτο «Μακεδόνας», «Ηπειρώτης», «Θεσσαλός», «Θράκας» κλπ.*

X. Κ.

Αποτελεί μεγάλο όσο επίσης και ανεκπλήρωτο όνειρο. Ο λόγος για την ταυτότητα καταγωγής από τις ιστορικές και πολιτισμικές οντότητες των Ελληνικών Περιφερειών και τη μετεξέλιξή της ώστε να λάβει νέα μορφή και περιεχόμενα. Να μην τρέφει δηλαδή το μέλλον μόνο με το παρελθόν αλλά και με το ίδιο το παρόν και το μέλλον, προτού αυτά καταστούν παρελθόν. Μιλώ για μια πολιτισμική σύνθεση, με γερή μεν δόση από ιστορία αλλά και ανάλογη Δημοκρατία, και με ζητούμενο το πώς από την καταγωγή θα περάσουμε στην αγωγή, διαμέσου μιας νέας Πολιτισμικής Πολιτικής και Δημοκρατίας.

Αυτό που χρειάζεται προηγουμένως είναι να χτίσουμε την Περιφέρεια των Ιδεών που στη συνέχεια θα κατοικηθεί από τις ίδιες.

Εμείς δε, εκτός από Πολίτες των Πόλεων και των Χωριών, όσο και της Χώρας, να γίνουμε και Πολίτες των Περιφερειών. Να μάθουμε τι χρειάζεται για αυτό, πέραν της απόκτησης της Περιφερειακής Συνείδησης που ναι μεν εύχονται πολλοί εκ της συμβατικής πολιτικής, χωρίς όμως να ξανοίγονται στα βαθιά αφού επιμένουν στην παράκτια «αλιεία». Λόγια που λένε για να τα λένε, και που η από δεκαετιών Περιφερειακή κατάρρευση αποτελεί αδιάψευστο μάρτυρα που τα διαψεύδει διαρκώς όσο και καθολικά.

Δεν υποτιμάται ούτε αμφισβητείται ο ρόλος ούτε η δυναμική των κοινωνικών θεσμών μέσα στην ιστορική διαδρομή. Όμως αυτό δεν σημαίνει ότι δεν μπορεί σταδιακά να αναπτύσσονται και νέες μορφές κοινωνικών θεσμών, όχι αναγκαστικά μέσα από τους γνωστούς πολιτικούς και θεσμικούς δρόμους και τρόπους αλλά από καινούργιους οι οποίοι από μεν τη μια πλευρά θα παρακάμπτουν τα γνώριμα συμβατικά πλαίσια της πολιτικής από δε την άλλη, δεν θα αποτελεί προαπαιτούμενο η ύπαρξη των πολιτικών κομμάτων, όπως τα έχουμε γνωρίσει. Να το πω και διαφορετικά. Η πολιτική πέθανε, ζήτη η πολιτική.

Όμως ποια Πολιτική; Ποιοι Πολίτες και Ποια Πόλη; Σε αυτό ακριβώς το ερώτημα είναι υποχρεωμένες να απαντήσουν οι ιδέες. Και η ιστορία έδειξε ότι τα λεγόμενα πολιτικά κόμματα στην ουσία όχι μόνο εμποδίζουν την ανάπτυξη των ιδεών αλλά και οι ιδέες είναι καταδικασμένες από το όλο σύστημα των Μέσων μετά των όποιων παρελκομένων, να καταλήγουν στο δρόμο για τη χωματερή. Γιατί για τα πνευματικά προϊόντα δεν υπάρχει άλλη οδός. Αν δε υπάρχει

περίπτωση να κυβερνήσουν, αυτό μπορεί πλέον να γίνει μόνο χωρίς τη μεσολάβηση των παραδοσιακών σχηματισμών.

Ένα νέο μοντέλο πολιτικής στη θέση της Πόλης θα τοποθετήσει την Περιφέρεια. Από φτωχό συγγενή της Πρωτεύουσας θα αναδείξει σε Πρωτεύουσα αυτή την ίδια. Για τη θεσμοθέτηση της Πολιτιστικής Πρωτεύουσας Περιφέρειας της Ευρώπης όσο και της Εθνικής Πολιτιστικής Πρωτεύουσας Περιφέρειας έχω γράψει πρόσφατα στο κείμενο για τα Πανεπιστήμια. Η κάθε μια από τις συνολικά δώδεκα Περιφέρειες που προτείνω για τη χώρα, θα καθίσταται Πρωτεύουσα επί ένα εξάμηνο ανά έξη χρόνια. Μεγάλο ζητούμενο η ισοτιμία των Περιφερειών με το Αθηναϊκό κέντρο, που είναι η άλλη όψη της Δημοκρατίας. Επί του προκειμένου της Τέταρτης {1}. Όπως διαρκές ζητούμενο θα είναι το «θαύμα» της ισοτιμίας μεταξύ των Πόλεων και των Χωριών. Το πώς τα τελευταία θα «αναστηθούν» και θα γίνουν οργανικά τμήματα των Πόλεων και των Δήμων στους οποίους σήμερα υπάγονται τύποις.

Ως προς όλα αυτά χρειάζεται να μορφωθούν τα αμόρφωτα μορφώματα της Αθήνας τα οποία αυτοαποκαλούνται πολιτικά κόμματα και τα οποία βέβαια ούτε πολιτικά είναι ούτε και κόμματα. Δηλαδή κομμάτια έστω, μέρη κάποιου συγκεκριμένου συνόλου. Και επειδή δεν πρόκειται στην πράξη να ανταποκριθούν και να περιφερειοποιηθούν, η λύση που υπάρχει θα αναζητηθεί μόνο στη δημιουργία Μαζικών Περιφερειακών Πολιτικών Αντιπροσωπεύσεων. Οι οποίες μόνο να εμπνευστούν από τις Περιφέρειες έχουν. Μπορεί αυτές να είναι άσημες αλλά δεν είναι άσχημες, όπως οι Πόλεις, εκ των οποίων μάλιστα η πιο διάσημη

είναι αυτή που ξοδεύοντας αλλά και καταστρέφοντας συστηματικά την ιστορία της, κατέληξε να είναι η πλέον άσχημη. Και όχι μόνο αυτό αλλά και φαταούλας του εθνικού πλούτου. Και βέβαια των Κοινοτικών κονδυλίων. Ναι μεν στα χαρτιά πηγαίνει στην Περιφέρεια το ογδόντα τοις εκατό από τα εν λόγω κονδύλια, όμως αυτό είναι μόνο στα χαρτιά. Καθοδόν τα ποσοστά αντιστρέφονται.

Όμως και πάλι δεν μένει το μάτι μου. Ας είναι αυτή που είναι. Δεν θα διορθωθεί. Το πρόβλημα είναι πως μπορεί να εμπνεύσει η ομορφιά όσο και η παραγωγικότητα των Περιφερειών. Αυτές πώς μπορούν να γίνουν διάσημες. Να αποκτήσουν δηλαδή Σήμα. Ονομασία προέλευσης, όπως λέγεται στους σημερινούς χρόνους. Και που για να γίνει αυτό, η Περιφερειακή ενδυμασία χρειάζεται να επεκταθεί και να ντύσει πλέον όλα τα παραγόμενα προϊόντα. Και πρωτίστως όσα αναμφισβήτητα διαθέτουν το συγκριτικό πλεονέκτημα, και που παραμένουν καταχωνιασμένα σε μπαούλα και βιβλιοθήκες. Μιλώ για τις ιστορικές ονομασίες προέλευσης των προϊόντων διατροφής. Και κυρίως για τα βιολογικά αγροτικά, και τη βιολογική, όπως την ονόμασα, γαστρονομία. Στους δρόμους δηλαδή της Ελιάς και του Κρασιού λέω ότι μπορούν να προστεθούν οι δρόμοι του Διατροφικού και του Γαστρονομικού Πολιτισμού.

Άλλη δικλείδα ασφαλείας για τη Δημοκρατία και την ανάπτυξη στη χώρα δεν θα υπάρξει. Γιατί δεν απέτυχε μόνον η Αθήνα. Λυπάμαι αλλά απέτυχε παταγωδώς και η Βουλή των Ελλήνων, παρά το σύστημα των εκπροσώπων του λαού και των ανά την επικράτεια Βουλευτών των εκλογικών Περιφερειών των Νομών. Και μπορεί, λόγω των από δεκαετιών θεσμοθετημένων Αιρετών Περιφερειών







































